

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozestana dnia 3. marca 1915.

Treść: (№ 48.—51.) 48. Rozporządzenie o zgłoszeniu należności i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francji i Rosji tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach. — 49. Rozporządzenie o zarządzeniach karnych odnośnie do przekroczeń rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, wchodzących w zakres działania władz politycznych. — 50. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot. — 51. Rozporządzenie o użyciu zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot.

48.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 1. marca 1915

o zgłoszeniu należności i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francji i Rosji tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 289, dotyczącego środków odwetu w zakresie prawnym i gospodarczym z powodu wydarzeń wojennych, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie opiewające na pieniądze lub papiery wartościowe należności i wierzytelności wszelkiego rodzaju, które należą się obywatelom Wielkiej Brytanii wraz z Irlandią, Francji i Rosji tudzież ich kolonii oraz posiadłości jakoteż osobom, mającym swoje miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach, wobec przedsiębiorstw czynnych w krajach tutejszych, publicznych ciał administracyjnych, innych korporacji i poszczególnych osób, muszą być przez nie zgłoszone Ministerstwu skarbu w ciągu 14 dni.

§ 2.

Obowiązkowi zgłoszenia nie podlegają:

1. Należności i wierzytelności mniejsze jak 500 koron, 500 franków, 20 funtów lub 200 rubli; przy świadczeniach powtarzających się (rentach, dodatkach na wychowanie itd.) jest miarodajną roczna kwota długu;

2. należności i wierzytelności obywateli państw, wymienionych w § 1., którzy mają swoje miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) w krajach tutejszych;

3. roszczenia, które powstały dla obywateli tych państw z obrotu ich ekspozytur, znajdujących się w krajach tutejszych, i mają być wypelnione w krajach tutejszych.

§ 3.

Zgłoszenia mają zawierać w formie tabelarycznej imię i nazwisko tudzież adres wierzyciela i obowiązowanego, kwotę dłużną oraz podstawę prawną roszczenia. Należy je na kopercie oznaczyć zapiskiem „na wezwanie urzędowe“; one są wolne od stempli i portoryum.

§ 4.

Za zaniechanie zgłoszenia, podanie dat niezupełnych i nieprawdziwych będzie się karało według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, o ile

nie mają zastosowania bardziej surowe postanowienia, przytoczone w § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 289.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

49.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 1. marca 1915

o zarządzeniach karnych odnośnie do przekroczeń rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, wchodzących w zakres działania władz politycznych.

Na zasadzie § 37. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, którym reguluje się obrót zbożem i produktami z mlewa, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Jeżeli władza publiczna, mająca zaufania władzy politycznej lub jedna z osób, wymienionych w § 68. ustawy karnej, na podstawie swych spostrzeżeń urzędowych doniesie o jednym z przekroczeń, wyszczególnionych w §§ 34. i 35. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, wówczas władza polityczna, o ile jest zdania, że należy wymierzyć grzywnę do 50 koron lub w razie jej nieściągalności karę aresztu do trzech dni, może nałożyć zawinioną karę osądem bez poprzedniego postępowania.

§ 2.

Osąd musi zawierać następujące daty:

1. Imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania obwinionego lub inne oznaczenie tożsamości osoby, wykluczające wszelką wątpliwość;

2. jakość czynu karygodnego, oraz czas i miejsce jego popełnienia;

3. nazwę władzy lub osoby, która uczyniła doniesienie;

4. ustawowy przepis, który przekroczone oraz postanowienie karne, które zastosowano;

5. wymiar kary;

6. prawo sprzeciwu i terminu do wniesienia sprzeciwu;

7. władzę, która wydaje osad.

Osąd musi być jako taki widoczny już na zewnątrz oraz oznaczać wymiar kary i termin do wniesienia sprzeciwu w sposób w oczy wpadający.

§ 3.

Przeciw każdemu osądowi wolno w ciągu ośmiu dni po jego doręczeniu wnieść sprzeciw do władzy, która go wydała.

Jeżeli w ciągu ośmiodniowego terminu sprzeciw nie zostanie wniesiony, jest osąd wykonalny.

Gdy sprzeciw zostanie wniesiony w należytym czasie, należy wdrożyć zwyczajne postępowanie karne.

Również należy wdrożyć zwyczajne postępowanie karne, jeżeli dojdą do wiadomości władzy fakty, które budzą wątpliwość co do słuszności osądu.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

50.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, rolnictwa, robót publicznych i obrony krajowej z dnia 3. marca 1915

o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie istniejące ilości wody gazowej w stanie surowym i zgęszczonym (amoniaku płynnego), siarczanu amonowego i wapnoazotu (cyanamidu wapnia) tudzież ilości tych materiałów, które nadejdą w przyszłości, podlegają obowiązkowi zgłoszenia według postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Każdy, kto posiada w zapasie materiały wymienione w § 1. rodzaju w własnych lub cudzych ubikacjach albo przechowuje je dla innych, jest obowiązany zgłosić te zapasy najdalej do dnia 18. marca 1915 włącznie u politycznej władzy I. instancji, w której okręgu zapasy te znajdują się, a to według stanu z dnia 3. marca 1915. Podobne zgłoszenie należy uskutecznić do dnia 8. każdego następującego miesiąca według stanu z ostatniego dnia miesiąca poprzedniego. Kto zapasy oznaczonego w § 1. rodzaju wytwarza lub uzyskuje, winien podać w tych zgłoszeniach także istotną produkcję w miesiącu ubiegłym tudzież przypuszczalną produkcję w miesiącu bieżącym.

Materialy, które w dniu 3. marca 1915 lub następnie w ostatnim dniu miesiąca znajdują się w drodze, winien odbiorca zgłosić bezzwłocznie po nadejściu przesyłki.

Zgłaszaniu nie podlegają zapasy przedsiębiorstw zarządu wojskowego tudzież zapasy zakładów naukowych, doświadczalnych i kontrolnych oraz aptek.

§ 3.

Do uskuteczniania zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u władz politycznych I. instancji i u zwierzchności gminnych.

Zgłoszenia należy uskutecznić w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłania pocztą należy nadać je najpóźniej w ostatnim dniu terminu.

Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancji; drugi winna ta władza przesłać zaraz bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 4.

Każdy, obowiązany do uskuteczniania zgłoszenia, winien prowadzić co do zapasów dokładną książkę składową. Z tej książki musi być widoczna każda zmiana ilości zapasu i tegoż użycie. W razie sprzedaży należy także wpisać do książki składowej imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania nabywcy.

§ 5.

Nad wykonywaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będą interesowane Ministerstwa. Posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje składowe i inne zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 6.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karaty polityczne władze I. instancji grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

51.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 3. marca 1915

o użyciu zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot.

Na zasadzie §§ 18., 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się celem uregulowania użycia pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot, dla celów wojskowych i gospodarczych, co następuje:

§ 1.

Wszystkie znajdujące się w dniu 3. marca 1915 w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa ilości wody gazowej w stanie surowym i zgęszczonym (amoniaku płynnego), siarczanu amonowego i wapnoazotu (cyanamidu wapnia), które według rozporządzenia ministerialnego z dnia 3. marca 1915, D. u. p. Nr. 50, zgłosić

należy do dnia 18. marca 1915, są mocą niniejszego rozporządzenia objęte rekwizycją dla celów wojennych w myśl postanowień poniżej wymienionych.

W równej mierze są objęte rekwizycją wszystkie ilości wspomnianych materiałów, które zostaną po dniu 3. marca 1915 wytworzone lub uzyskane.

Materiałów, objętych rekwizycją, nie wolno bez względu na to, czy uczyniono zadość obowiązki zgłoszenia czy nie, począwszy od dnia 3. marca 1915, ani zużywać ani przetwarzać lub sprzedawać bez zezwolenia Ministerstwa handlu. Również nie wolno nimi w inny sposób rozporządzać bez takiego zezwolenia. Jeżeli wchodzi w rachubę względy rolnicze, Ministerstwo handlu zasięgnie porozumienia Ministerstwa rolnictwa.

§ 2.

Od rekwizycji wyłączone są zapasy, które niezbędnie są potrzebne dla spełnienia nakazów zarządu wojskowego.

Rolnicy i korporacje rolnicze mogą użyć dla celów rolniczych

- a) zapasów wapnoazotu, które posiadają w dniu 3. marca 1915 i które zostaną im jeszcze dostarczone do dnia 15. kwietnia 1915,
- b) jednej trzeciej części swych zapasów siarczanu amonowego, jakie posiadają w dniu 3. marca 1915.

Wytwórcy i handlarze wapnoazotu winni dostarczyć go do dnia 15. kwietnia 1915 rolnikom i korporacjom rolniczym.

Posiadacze wody gazowej w stanie surowym mogą ją przetworzyć lub dać przetworzyć na zgęszczoną wodę gazową lub na siarczan amonowy.

Przedsiębiorstwom, które swej wody gazowej, znajdującej się w stanie surowym, nie używali lub jedynie oddawali rolnikom, zamieszkałym w okolicy, wolno aż do dalszego zarządzenia Ministerstwa handlu dowolnie nią rozporządzać.

§ 3.

Przedsiębiorstwa, mające potrzebne urządzenia ku temu, są obowiązane na żądanie zarządu wojskowego do zgęszczania wody gazowej lub przetwarzania jej na siarczan amonowy.

§ 4.

Posiadacze wody gazowej są obowiązani swe naczynia, używane do przewozu, tudzież środki przewozowe oddać do rozporządzenia zarządowi wojskowemu celem wysyłki zarekwirowanej u nich wody gazowej.

§ 5.

Za zapasy, objęte rekwizycją i całkowicie przyjęte przez zarząd wojskowy, należy się wynagrodzenie, które ma się oznaczyć.

Posiadacz winien zapasy przechowywać aż do rzeczywistego odebrania przez zarząd wojskowy.

Posiadaczowi należy się, o ile miał na składzie zapasy celem przetworzenia lub sprzedaży, od dnia zgłoszenia aż do rzeczywistego odebrania zapasów za każdy cały miesiąc wynagrodzenie w wysokości połowy procentu ceny odebrania; nie uwzględnia się ułamków miesiąca.

§ 6.

Jeżeli materiały, objęte rekwizycją, nie zostaną całkowicie przyjęte w ciągu trzech miesięcy od dnia zgłoszenia, wówczas posiadacz może dowolnie rozporządzać zapasem. W tym przypadku należy się posiadaczowi, który miał na składzie zapasy celem przetworzenia lub sprzedaży, za te trzy miesiące dzienne wynagrodzenie, które obliczyć należy w wysokości 9 procentów oznaczonej dla tego materiału ceny przyjęcia za rok.

§ 7.

Zapas, objęty rekwizycją, może Ministerstwo handlu na prośbę posiadacza pozostawić mu do wolnego rozporządzenia w całości lub w części.

Prośbę taką można wnieść równocześnie ze zgłoszeniem zapasów lub później.

Za tę ilość zapasu, która pozostawiona została posiadaczowi, nie należy się żadne wynagrodzenie.

§ 8.

1. Kto zapas, objęty rekwizycją, lub część tego zapasu bez upoważnienia zużywa, przetwarza, sprzedaje albo rozporządza nim w inny sposób, zostający w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem,

2. kto w prośbach o pozostawienie zapasów do swego wolnego rozporządzenia podaje okoliczności nieprawdziwe,

będzie karany, o ile czynność nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, przez polityczną władzę powiatową grzywną do 5000 koron lub karą aresztu do 6 miesięcy.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wkr.